

Я із школи і донині

Панас Мирний

Я із школи і донині
Одну тільки мав надію,
Аби добре що зробити,
Людям в горі пособити.
Ждав случаю і діждався:
За меншого брата взявся,
Дожидався з молодого,
Добрим людам не милою.
Не справдилися надії...
Тепер брат мій на чужині
Московську муштру слуха,
А в мене заїла туга.
Покохав був я й дівчину:
Очі – зорі, личко біле,
І вродлива, й молодая, –
Та така вже, видно, доля!
Із нужди, із найм, з неволі
На просторую дорогу
Вивести її бажалось,
Освіченою бачить ждалось.
А прийшлося – не справдилось...
До москаля пригорнулась,
Московській брехні слуха...
Доїдай мене... ти, туга!